Egy vidám emlék Dr. Füst Antalról…

A 2010. évi zalakarosi Bányászati és Szakigazgatási Konferencia regisztrációs pultjához érkező gyanútlan résztvevők számára a szokásos teendők mellett ezúttal, kivételesen könyv vásárlására is lehetőség nyílt! Anthony Smoke, szárnyait bontogató regényíró „A hazatérés legendája" című könyve kínálta ott magát jelentős példányszámban. Nem kellett sem nagy asszociatív talentum, sem jelentős idegennyelv-ismeret ahhoz, hogy bárki kitalálja, kit rejt a hangzatos írói álnév. Természetesen sokan, a Szerző tisztelői, tanítványai, kollégái vásároltak a kötetből, így tettem magam is, noha témáját, tartalmát illetően nem volt előzetes ismeretem.

A konferencia mindenkori fénypontja, a szakestély alkalmával Contrapunct tisztséget viseltem, úgy emlékszem, alias Stipi-vel közösen. Hagyományosan contrapuncti feladat Zalakaroson a konferencia eseményeinek karikatúrákba foglalása. Elemünkben voltunk, és természetesen nem hagyhattuk kihasználatlanul a váratlan könyvpremiert sem. Olyan bejelentéseinkre, mint - „*óriási szerencsénkre körünkben tartózkodik a világhírű bestseller-szerző, Anthony Smoke! Akinek legújabb, szenzációs világsikerű könyve Füst Antal értő magyar fordításában kapható a recepción*" - zengett a teremben a „*Nem-lát-juk…nem-lát-juk*", és bizony szegény Tóni bácsi becsületesen felkapaszkodott az asztal tetejére… Mindezt sikerült azzal tetézni, hogy „*mint Contrapunct, igazán megérdemelném, ha Mr. Smoke magyarországi látogatása fénypontjaként dedikálná nekem a kötetét*", amit a Praeses, Kiss Csaba alias Balhés Charlie jóságosan engedélyezett. Az eseményt Kovács Béla fotódokumentálta, és amikor Tóni bácsi két vonalból álló, letisztult aláírása rálendült a papírra, kérdésemre, „*most akkor ebből melyik az Anthony*", már csak enerváltan legyintett és a helyére ballagott…

A könyveknek megvan a maguk sorsa, a műnek és a példánynak is. Zalakarosról hazamentem pénteken, és vasárnap hajnalban indultam Tokióba, egy másik, jóval unalmasabb konferenciára. Úgy gondoltam, Anthony Smoke könyvét magammal viszem, például elolvasom a repülőn. Végül ottfelejtettem kinti vendéglátómnál, Kávási Norbertnél. Sajnáltam nagyon, de mint mindig, most is találtunk roppant egyszerű megoldást. Norbert úgy másfél év múlva magával vitte a könyvet egy kanadai rendezvényre, ahol átadta egy másik résztvevőnek, Kovács Tibor veszprémi barátomnak. Ő pedig volt szíves hazahozni. Így a szakestélyen dedikált könyv, miután körberepülte a Földet, szerencsésen visszaérkezett hozzám. Ezt követően elolvastam. Ajánlom mindenkinek.

Kovács Béla fotója a nagy pillanatról.

(A fenti képet vizsgálva felmerülhet a kérdés, hogy miért viselek sisakot? Tíz év távlatából azonban már nem lehet az okokat egyértelműen feltárni. Nyilván veszélyes volt a környezet, vagy a helyzet…)

Az első regényt számos újabb követte. Többen méltatták Őt, mint szakembert, mint tudóst, mint oktatót, mint kollégát. Aki regényeit elolvassa, látni fog egy újabb Füst Antalt, a hivatására, magyarságára, szűkebb és tágabb hazájára, annak történelmére büszke bölcset.

Tisztelettel mondok utolsó Jó szerencsét!

Porva, 2020. január 30.

Vigh Tamás alias Vadászkürt